

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Helten

Citation: Kidde, Harald: "Helten", i Kidde, Harald: *Helten*, Gyldendal, 1926, s. 143. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde03-shoot-idm139975277438528/facsimile.pdf> (tilgået 25. september 2021)

Anvendt udgave: Helten

„Lille København“, i Almindeligt Hospital, i Adelgade og Borgergade, overalt hvor Rædslen var størst og Hjælpen mindst Sent på Natten, når han kom hjem, faldt han i en dødlignende Søvn af Udmattelse, ja glemte til Tider endog sin Aftenbøn. Deraf forstod jeg, hvor stor Gruen var derude i den solbeskinnede, hede- og røgåndende By. Ti som sagt, jeg selv fik kun sjældent Lov at slippe udenfor Skotegårdens Mur, og kun gennem de Ord, der undslap Eberhard i Drømme, blev jeg vidende om den Mare, der red ham og Byen, ja, hele det midsommerligt blomstrende Land derude bag Gravens duftende Kirsebærtræer og Linde og Voldenes viltende Møller. Udelagtig som jeg altid havde været i Livet, var jeg det nu i Døden. Jeg skimtede begge, men vågt, som gennem en Rude, der sløredes af min egen ensomme, længselsfulde og søy Ånde.

Og Krigen?

Da var vi jo endnu i Pistolstræde — i Hovedstadens Hjærte, udelukket fra alt. Vi havde hørt Trommer og Hurraråb, Soldaternes Bortdrageu og Indtog, men det kom os ikke ved. Eberhard kendte ikke til det, han agtede jo al denne Verden for „Adiafora“, ja for skadelig, især da Fyrsternes Strid og Folkenes Skrig på panem et circenses. Han var jo tilmed en Fremmed i dette Land, under hvis Klima og verdslige Folkesind han led.

De stakkels Kvinder derimod havde stået i tæt Hob ved Vinduerne og lyttet og spejdet ud efter Fanfarerne og Jublen, og skent Madam Gundlachsen klagede over, at Kænderne mindskede under den store Begejstring og store Udskrivning af ungt Mandskab, og Husets Ejer, den rige Etatsråd, som Aviserne i de Dage roste for hans patriotiske Gavnildhed, gnavede mod hende og beskyldte hende for at stikke Penge til Side, var de dog hede og røde af Deltagelse, rørte til Tårer over vore Sejre, over Bov og Fredericia, svømmende i Gråd ved Budskabet om „Christian den Ottendes“ Brand i Eckernfôrde Fjord. Mange af dem havde vel en Broder, der, omend han forlængst havde forskudt dem, dog stadig var deres Stolthed, eller den, som var den eneste hemmelige Ven blandt alle „Vennerne“, med der-

ude og gruede for at læse hans Navn på Opslagstavlen ved Kvæsthusbroen — ja, de drømte om at pille Charpi, men vidste jo, de vilde blive afviste.

Om Søndagene, ved Andagtsstunderne, måtte Eberhards strenge Øjne og hårde Røst dæmpe deres Uro ned, og jeg tror, at de under hans brændende Bønner for det himmelske Fædreland, med bøjede Hoveder og våde Øjne bad for det jordiske. Deres Uro skælvede igennem mig, og jeg spejdede spørgende fra deres blussende Ansigter til Eberhards kolde og himmelvendte. Og i gammelklog, smærtelig Viden forstod jeg, at jeg altid skulde sidde ene bag Murene, når Fantarerne gik. Derhen, hvor selv disse Kvinders Hjerter kunde komme som delagtige, skulde mit aldrig nå. Festerne siden i Ridehuset og Rosenborg Have, hvad forstod jeg af deres Jubel?

Og som den Gang fra Bordet der lyttede jeg nu til alle disse unge Stemmers Iver. Intet kendte jeg til alt det, de råbte om og læste op af Aviserne, intet til Krimkrigen, intet til Menschikov og Florence Nightingale. Kun ét Navn nåede mig kendt, et Navn der udtaltes af en ung Theologs Stemme, som dirrede af Harme eller Frygt: Søren Åby Kierkegaard.

Jeg så med Et for mig en fornnderlig Skikkeise, Eberhard havde vist mig en Dag på en af vore korte, hastige næsten løbende Aftenture gennem Gaderne, hvor han aldrig slap mig af sin Hånd og ellers aldrig gav mig Lov til at se på noget — en slank, ja mager Skikkelse i Skødefrakke med bred Krave, med Hatten lidt på skrå på Hovedet, med Stokken op under Armen og Benklædet stumpende over Stevlen.

Jeg hørte Eberhards Stemme, — så vidt forskelligt fra den, der nu nævnede Navnet — bævende og blød, som ellers kun når han talte om Schwarzwald eller de hellige Mænd, hviske:

„Se ham dér! Det er dette Lands eneste sanddru Mand!“

Og jeg hørte ham endnu overdeves af en Gadedrengs skingrende Pift:

„Hæ — Enten-Eller! dér går Enten-Eller! du har